

Arrest

nr. 267 443 van 28 januari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN RISSEGHEM
Messidorlaan 330/1
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 april 2021 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VAN OVERDIJN *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM en van attaché F. VERHULST, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 30 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Naar aanleiding van het vingerafdrukkenonderzoek werd op 3 februari 2021 een terugnameverzoek gericht aan Roemenië die, na een initiële weigering, op 3 maart 2021 alsnog meedeelden in te stemmen met de terugname op grond van de Dublin III- Verordening.

1.3. Op 15 april 2021 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: W.

voornaam: A.

geboortedatum: 01.01.2001

geboorteplaats: A.

nationaliteit: A.

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Roemenië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer W., A., verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn informeerde onze diensten op 30.12.2020 over zijn wens een verzoek om internationale bescherming te willen indienen. De betrokkene werd uitgenodigd op 30.12.2020 voor het indienen van zijn verzoek. De betrokkene legde geen identiteitsdocumenten voor. Hij verklaarde dat hij nooit in het bezit is geweest van een paspoort en stelde dat zijn Taskara (Afghaans identiteitsdocument) is achtergebleven bij zijn familie in Afghanistan.

Dactyloscopisch onderzoek in het kader van het verzoek dd. 30.12.2020 leidde tot meerdere treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Roemenië op 29.11.2020. De treffers tonen ook aan dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije op 02.11.2020.

De betrokkene verklaarde bij de aanmelding aan onze diensten dat hij geboren werd op 01.01.2004, wat zou impliceren dat hij als niet begeleide minderjarige het land zou zijn binnen gekomen en dat zijn verzoek voor internationale bescherming ook in functie daarvan behandeld zou moeten worden. Omdat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken twijfel bestond omtrent de leeftijd van de betrokkene, werd er op 05.01.2021 naar de Roemeense en Bulgaarse autoriteiten een informatieverzoek gestuurd, conform artikel 34 van Verordening 604/2013, omtrent de identiteit van de betrokkene. Op 14.01.2021 lieten de Bulgaarse autoriteiten weten dat de betrokkene zich bij hen had geïntroduceerd als minderjarige en dat hij door de Bulgaarse instanties als ondergedoken wordt beschouwd sedert 20.11.2020. Op 04.02.2021 lieten de Roemeense autoriteiten weten dat de betrokkene zich bij hen had geïntroduceerd onder een andere identiteit, met name K., A., met geboortedatum 10.02.2005. Ze stelden dat hij sedert 10.12.2021 als ondergedoken wordt beschouwd door de Roemeense instanties en gaven mee dat de Duitsland hen op 27.01.2021 een terugname verzoek stuurde, dat nog onderzocht wordt. Daarnaast liet de Dienst Voogdij op 18.01.2021 een medisch onderzoek uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, waaruit bleek dat de werkelijke leeftijd van de betrokkene werd geschat op 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. De gecorrigeerde geboortedatum is nu vastgesteld op 01.01.2001, wat maakt dat de betrokkene zal worden beschouwd als meerderjarig.

De betrokkene werd op 29.03.2021 gehoord in het kader van zijn verzoek. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op 29.03.2021 dat hij Afghanistan ongeveer 9 maanden geleden heeft verlaten en via Pakistan, Iran en Turkije naar Bulgarije is gegaan. Hij stelde dat hij in Bulgarije eerst 15 dagen in een gesloten centrum heeft verbleven en vervolgens 1 dag in een open opvangcentrum.

Hij verklaarde dat de Bulgaarse autoriteiten hem verplichtten om zijn vingerafdrukken te geven, maar ontkende er een verzoek voor internationale bescherming te hebben ingediend. De resultaten in het

kader van Eurodac tonen echter aan dat de betrokkene weldegelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije op 02.11.2020.

Hij verklaarde dat hij vanuit Bulgarije via Servië naar Roemenië is doorgereisd. Hij stelde dat de Roemeense autoriteiten hem verplichtten om zijn vingerafdrukken te geven, maar ontkende er een verzoek voor internationale bescherming te hebben ingediend. De resultaten in het kader van Eurodac tonen echter aan dat de betrokkene weldegelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Roemenië op 29.11.2020. Hij verklaarde dat hij in Roemenië eerst 2 dagen in een gesloten centrum heeft verbleven en vervolgens 1 dag in een open opvangcentrum, in de Roemeense stad Timisoara. De betrokkene verklaarde dat hij Roemenië ongeveer 1 week na binnenkomst weer heeft verlaten en via enkele onbekende landen met de trein is doorgereisd tot in België.

De betrokkene verklaarde hij een verzoek voor internationale bescherming heeft ingediend in België omdat zijn vader dit had beslist. Hij gaf ook aan dat de behandeling in België erg goed is. De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Roemenië omdat hij er in het centrum waar hij verbleef te weinig eten kreeg en omdat basisbenodigdheden zoals een douche, wc, dekens en een bed ontbraken. Hij stelde te zijn behandeld als beest in plaats van als mens. Hij gaf ook aan er geen medische dienstverlening was in geval van nood en dat het moeilijk was om een tolk te krijgen. De betrokkene uitte ook verzet tegen een overdracht aan Bulgarije omdat de situatie er nog ergers is dan in Roemenië. Hij maakte ook gewag van mishandeling van de Bulgaarse grenspolitie en van problemen met agressieve medebewoners in het gesloten centrum waar hij verbleef in Bulgarije.

Op 01.02.2021 werd een terugnameverzoek gericht aan de Bulgaarse instanties, die op 02.02.2021 lieten weten dat ze ons verzoek weigerden en dat Roemenië in deze mogelijk de verantwoordelijke lidstaat is. Op 03.02.2021 werd een terugnameverzoek gericht aan de Roemeense instanties, die op 16.02.2021 lieten weten dat ze ons verzoek weigerden omdat ze op 27.01.2021 een terugnameverzoek van Duitsland hebben ontvangen, dit hebben geweigerd op 09.02.2021 en nog geen herziening hebben gekregen van de bevoegde Duitse instanties. Op 18.02.2021 stuurden onze diensten een herziening naar de Roemeense instanties met de vraag wat de uitkomst was betreffende hun communicatie met de Duitse instanties. Op 03.03.2021 lieten de Roemeense instanties alsnog weten dat zij de verantwoordelijke lidstaat zijn en instemmen met ons terugnameverzoek op basis van artikel 18b van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Roemenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij verplicht is geweest door de Roemeense autoriteiten om zijn vingerafdrukken af te staan, benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Roemeense autoriteiten.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor geen verzoek voor internationale bescherming indiende in Roemenië. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor Roemenië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek voor internationale bescherming indiende in Roemenië.

De Roemeense instanties stemde middels het akkoord dd. 03.03.2021 in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat het door de betrokkene in Roemenië ingediende verzoek nog niet het voorwerp was van een finale afwijzing en de Roemeense instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen hervatten. De Roemeense instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Roemenië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Roemenië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming

van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Roemenië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Roemenië onderwerpt verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Roemenië omdat er naar eigen zeggen werd behandeld als een beest in plaats van een mens. Hieromtrent benadrukken we dat betrokkene de omstandigheden van zijn behandeling niet verder duidde of staaft en dat hij verder ook geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend. Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Roemeense instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties.

Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. De verklaringen van de betrokkene zijn onvoldoende grond om ten opzichte van Roemenië gewag te maken van dermate structurele of systematische tekortkomingen in het kader van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest.

De betrokkene uitte ook verzet tegen een overdracht aan Bulgarije omdat de situatie er nog erger was dan in Roemenië. Hij maakte ook gewag van mishandeling van de Bulgaarse grenspolitie en van problemen met agressieve medebewoners in het gesloten centrum waar hij verbleef in Bulgarije. We willen hierbij nogmaals op wijzen de Roemeense instanties op 03.03.2021 instemden met ons terugnameverzoek en dat Roemenië dus de verantwoordelijk lidstaat is om het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene te behandelen. Dit wil zeggen dat de betrokkene geenszins dient terug te keren naar Bulgarije en dat de argumenten van de betrokkene tegen een terugkeer naar Bulgarije in deze dus niet van toepassing zijn.

In "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Roemenië (Felicia Nica, "Asylum Information Database – Country Report : Romania" – 2019 update, laatste update op 29.04.2020, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/romania>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt geen melding gemaakt van problemen die personen die in het kader van de Dublin-verordening aan Roemenië worden overgedragen zouden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. (AIDA-rapport p. 55-56). Verzoekers die een verzoek stilzwijgend hebben ingetrokken door naar een andere lidstaat te trekken kunnen indien ze binnen de 9 maanden terugkeren hun oorspronkelijke verzoek verder zetten. Dit wordt niet gezien als een navolgend verzoek (AIDA-rapport p. 55).

De betrokkene stelde dat hij in het centrum waar hij verbleef te weinig eten kreeg en dat de basisbenodigdheden zoals een douche, wc, dekens en een bed ontbraken. We wensen hierbij te stellen dat het AIDA rapport inderdaad bericht over enkele tekortkomingen per opvangcentrum, maar deze bemerkingen zijn echter niet van zulke mate dat zij ons doen besluiten dat er sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3 van Verordening 604/2013. Ook kunnen de elementen die de betrokkene hier aanhaalt volgens ons niet worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De opvangstructuren hebben een totale capaciteit van 900 opvangplaatsen, met een mogelijkheid om uit te breiden tot 1090 opvangplaatsen. Eind 2019 waren slechts 575 van deze 900 plaatsen ingenomen, waardoor er een ruim aanbod is aan opvangplaatsen. Tot nu toe is het dan ook nog nooit voorgevallen dat asielzoekers geen opvang kregen in Roemenië omwille van een tekort aan opvang (p. 95) "Until now it has not happened that asylum seekers were left without accommodation due to a shortage of places in the reception centres."

Het feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van verzoekers voor internationale bescherming in Roemenië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Roemenië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening

604/2013 aan Roemenië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Voor meer informatie over omstandigheden voor verzoekers om internationale bescherming in Roemenië verwijzen we naar het reeds vernoemde AIDA rapport. Hierin wordt geen melding gemaakt van problemen die personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Roemenië worden overgedragen, zouden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 55-56).

Betreffende de verklaring van de betrokkene, dat de toegang tot tolken in Roemenië moeizaam verloopt, wensen we er op te wijzen dat het AIDA rapport inderdaad gewag maakt van tekorten van tolken in bepaalde regionale opvangcentra. We ontkennen niet dat er kritische bemerkingen gemaakt kunnen worden over het gebrek aan voldoende opgeleide tolken voor bepaalde talen, maar deze bemerkingen zijn echter niet van zulke aard dat zij ons doen besluiten dat zij beschouwd kunnen worden als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3 van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde dat er geen medische dienstverlening was in Roemenië in geval van nood. De betrokkene kan volgens ons op geen enkele manier aannemelijk maken aan de hand van concrete bewijzen, dat hij niet op medische verzorging kan rekenen in Roemenië indien dit nodig zou zijn. Het AIDA rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Roemenië bij wet wordt gewaarborgd. Deze diensten worden aangeboden door de regionale opvangcentra. Het AIDA rapport bericht dat deze toegang adequaat is. (p 104-105) Het gegeven dat de betrokkene al na 1 week zijn opvangcentrum heeft verlaten, kan er toe hebben bijdragen dat de Roemeense bevoegde instanties zijn medische conditie niet verder konden opvolgen. Gelet op het voorgaande kan volgens niet worden besloten dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Roemenië een risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest.

Tijdens het gehoor dd. 29.03.2021 verklaarde de betrokkene geen fysieke problemen te hebben, maar maakte wel gewag van psychologische problemen. Hij gaf aan dat hem werd geadviseerd om met een psycholoog te praten, maar stelde dat hij nog geen afspraak heeft kunnen maken.

De betrokkene bracht tot op heden geen attesten of andere objectieve elementen aan om te doen besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Roemenië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de betrokkene op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Roemenië zal worden opgevangen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Roemenië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Roemenië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Roemenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Roemeense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 18b van Verordening 604/2013.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Roemeense instanties.”

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting voert de advocaat van de verzoekende partij aan dat op 28 juni 2021 een beslissing tot verlenging van de termijn tot achttien maanden werd genomen, in toepassing van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening. De verzoekende partij diende hiertegen een afzonderlijk beroep tot nietigverklaring in gekend bij de Raad onder het algemeen rolnummer RVV X. Zij verzoekt de Raad om de behandeling van de huidige zaak op te schorten tot er een arrest is gewezen in de zaak RVV X.

Bij arrest nr. 267 442 van 28 januari 2022 werd verzoekers beroep in de zaak RVV X verworpen. Bijgevolg zijn verzoekers bezwaren niet meer actueel en kan de zaak behandeld worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Enig middel van de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de manifeste appreciatiefout, van de schending van het artikels 62, 74/13, 74/14 van de wet van 15 december 1980, van artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mensen, en van artikelen 4 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (E.U.-Handvest), van de hoorplicht, van het principe van verdedigingsrecht.

In wat, eerste tak, DVZ een termijn van 10 dagen geeft om het grondgebied te verlaten, en motiveert zijn beslissing niet over artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980.

Terwijl artikel 74/14 legt op het bestuur om een dergelijke termijn te motiveren.

Terwijl Mijnheer niet op die vlak werd verhoor

Terwijl DVZ heeft niet rekening gehouden met de verschillende elementen van het dossier, en er is bijgevolg een schending van het behoorlijk bestuur principe.

Aldus is de beslissing niet adequaat gemotiveerd, in de zin van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet over de formele motivatie van de administratieve handelingen.

DVZ motiveert zijn beslissing op verschillende bepalingen van artikel 7 van de wet van de 15 december 1980.

Echter moet de bestreden beslissing een termijn inhouden om het grondgebied te verlaten (artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980).

Het wet voorziet dat een termijn van 30 dagen aan de vreemdelingen moet geven worden.

Als het bestuur beslist om een korter termijn te geven moet hij een bijzondere motivatie geven over die punt.

Er is bijgevolg een schending van het artikel 74/14 van de wet van de 15 december 1980, en de bestreden beslissing moet vernietigen worden.

Het moet nog vastgesteld worden dat de verzoeker niet op die punt werd gehoord, op het oogpunt van de inneming van deze maatregel.

Hij kan niet zich verdedigen tegen die maatregel, die zijn recht ernstig treft.

Er is bijgevolg een nieuwe schending van de verdedigingsrechten van de verzoeker.

Meer moet het nog vastgesteld worden dat er niet met de omstandigheden rekening gehouden werd.

Er is bijgevolg een nieuwe schending van het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Voorts vormen dezelfde elementen eveneens overtredingen van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, en van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen.

Immers leggen deze artikelen aan het bestuur op om zijn beslissingen adequaat te motiveren, zowel op factueel vlak en op juridisch vlak.

In casu heeft de bestuursautoriteit niet met alle elementen rekening gehouden, het principe van zorgvuldigheid geschonden, en bijgevolg niet adequaat zowel gerechtelijk als feitelijk wordt gemotiveerd.

Bijgevolg kan de motivatie niet adequaat zijn in de zin van de wet van 15 december 1980 en van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen, en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

In wat, tweede tak, DVZ is van mening dat er geen risico van onmenselijke behandeling bewijst wegens systemisch probleem in de ontvangst van de asielzoekers beschadigt.

Terwijl het bestuur heeft geen documentatie raadpleegt over de situatie in Roemenië, en de bestreden beslissing is niet adequaat gemotiveerd en er is een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Terwijl het bestuur niet houdt rekening met het geheel van alle verstuurde documenten, rekening houdend geen aldus met het geheel van de beschikbare informatie, dat aldus het principe van het behoorlijke bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Terwijl de laste informatie bevestigt het risico van onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest, en de onmogelijkheid om toegang tot daadwerkelijk rechtsmiddel te hebben in de zin van artikel 13 EVRM en 47 van het Handvest in geval van terugkeer in Roemenië.

Terwijl het Raad moet met alle de nieuwe elementen van de situatie rekening houden conform met rechtspraak van de E.H.R.M. en van het Hof van Justitie.

Terwijl bijgevolg een risico van onmenselijke behandeling bestaat en beschadigend voor de verzoekster in geval van terug naar Roemenië en het bestuur schendt artikel 3 EVRM en 4 van de Handvest.

Aldus is de beslissing niet adequaat gemotiveerd in de zin van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet over de formele motivatie van de administratieve handelingen.

Het is allereerst nodig om eraan te herinneren dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en artikel 4 van het Handvest van de fundamentele Rechten van de Europese Unie elke onmenselijke behandeling verbieden.

Geen enkele definitie werd aan deze notie in het Verdrag of Handvest gegeven, en deze notie door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wordt geïnterpreteerd.

Het moet onderlijd worden dat in zijn M.S.S-arrest., het Hof heeft gezegd dat de overtredingen van de Europese verplichtingen inzake ontvangst van de asielzoekers tot een overtreding van artikel 3 EVRM leidden.

Bovendien altijd volgens het M.S.S-arrest., moet elke Lidstaat controleren, in geval van terugkeer in verband met een procedure Dublin., of een van een asielzoeker, zou leiden tot een overtreding van artikel 3 EVRM, wegens de nalatigheden van de verantwoordelijke stand voor de procedure

Het moet ook herhalen het onderwijs van het Arrest Singh EVRM van 2 oktober 2012.

Immers Heeft Het Hof gezegd in de considerans 92 dat:

« Deuxièmement, compte tenu en particulier de l'importance que la Cour attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements, l'article 13 exige un contrôle attentif (Chamaïev et autres c. Géorgie et Russie, no 36378/02, § 448, CEDH 2005-III), un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs de croire à un risque de traitement contraire à l'article 3 (Jabari c. Turquie, no 40035/98, § 50, CEDH 2000-VIII).

L'instance nationale doit être compétente pour examiner le contenu du grief et à offrir le redressement approprié (ibidem, § 50). Dans l'arrêt Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique (no10486/10, §106, 20 décembre 2011), la Cour a précisé que l'instance de contrôle ne pouvait pas se placer fictivement au moment où l'administration a adopté la décision litigieuse pour en apprécier la validité au regard de l'article 3 et ainsi faire l'économie d'un examen attentif et rigoureux de la situation individuelle de l'intéressé. »

Aldus een terug naar een andere Lidstaat die zijn verplichtingen inzake ontvangst van de asielzoekers niet zou eerbiedigen, en die gebreken tot gevolg heeft die in de te wijten materiële hulp schreeuwen, zou vormen een overtreding van artikel 3 EVRM.

Bovendien, gezien het belang van dit artikel, moet de rechter met het geheel van de elementen rekening houden die hem worden gepresenteerd.

Dezelfde redenering wordt gehouden door het Hof van Justitie van de Europese Unie, op basis van artikel 4 van het Handvest van de Fundamentele Rechten van de Europese Unie, die ook verbiedt de onmenselijke behandelingen.

Aldus heeft CJUE in het arrest C-493/10 en C-410/11 (samengevoegde zaken) van 21 december 2011 geoordeeld:

“86. Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling.

En “ 91. Anders dan wordt betoogd door de Belgische, de Italiaanse en de Poolse regering, die van mening zijn dat de lidstaten niet over geschikte instrumenten beschikken om te beoordelen of de verantwoordelijke lidstaat de grondrechten eerbiedigt en dus in te schatten welke risico 's een asielzoeker daadwerkelijk loopt in geval van overdracht aan deze lidstaat, is informatie zoals die welke het Europees Hof voor de rechten van de mens aanhaalt, geschikt voor een beoordeling door de lidstaten van de werking van het asielstelsel in de verantwoordelijke lidstaat, zodat een evaluatie van de risico 's mogelijk is.

92. Er dient te worden gewezen op de relevantie van de door de Commissie opgestelde rapporten en voorstellen voor wijziging van verordening nr. 343/2003. Het bestaan daarvan kan de lidstaat die de asielzoeker moet overdragen, niet onbekend zijn, aangezien hij heeft deelgenomen aan de werkzaamheden van de Raad van de Europese Unie, die een van de geadresseerden van die rapporten en voorstellen is.

93. Bovendien bepaalt artikel 80 VWEU dat aan het asielbeleid en de uitvoering daarvan de beginselen van solidariteit en billijke verdeling van de verantwoordelijkheid tussen de lidstaten, ook op financieel vlak, ten grondslag liggen. Richtlijn 2001/55 vormt een voorbeeld van die solidariteit, maar de daarin

vervatte solidariteitsmechanismen gelden, zoals ter terechtzitting is gezegd, enkel voor volkomen uitzonderlijke situaties binnen de werkingssfeer van deze richtlijn, te weten de massale toestroom van ontheemden.

94. Hieruit volgt dat het, teneinde de Unie en haar lidstaten in staat te stellen hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers na te komen, aan de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, staat, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. ”

Aldus blijkt het uit deze rechtspraken, maakt hij zich enerzijds los dat de Lidstaten geen asielzoeker naar een andere Lidstaat kunnen terugsturen die systemische defecten van de asielprocedure en van ontvangst kent en anderzijds de Lidstaten hebben een positieve verplichting van informatie wat deze situatie betreft

Meer moet het ook herhalen dat EHRM de Staten verplicht om de kwetsbaarheid van de asielzoekers in overweging te nemen, en om de concrete voorwaarden voor ontvangst te controleren in geval van overdracht.

Het Raad moet de situatie nakijken op het moment waar het Raad gewend is en niet op het moment waar het bestuur de bestreden beslissing heeft genomen.

Het vervloeit uit de verbintenissen van artikel 3 en 13 van EVRM, maar ook van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Immers in een recent arrest van de 15 april 2021, in de zaak onder referte C-194/19, heeft het Hof beslist dat :

“Gelet op een en ander dient op de prejudiciële vraag te worden geantwoord dat artikel 27, lid 1, van de Dublin III-verordening, gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening, en artikel 47 van het Handvest aldus moeten worden uitgelegd dat zij in de weg staan aan een nationale wettelijke regeling op grond waarvan de rechter bij het onderzoek van een bij hem ingesteld beroep tot nietigverklaring van een overdrachtsbesluit geen rekening mag houden met omstandigheden die dateren van na de vaststelling van dat besluit en die beslissend zijn voor de juiste toepassing van die verordening, tenzij die regeling voorziet in een specifiek rechtsmiddel dat een ex-nunconderzoek van de situatie van de betrokken persoon omvat waan’ an de resultaten bindend zijn voor de bevoegde autoriteiten, welk rechtsmiddel kan worden ingesteld nadat die omstandigheden zich hebben voorgedaan en waarvoor met name niet als voorwaarde geldt dat die persoon zijn vrijheid is ontnomen of dat de tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit ophanden is. ”

Het geval betreft een Belgische situatie en een prejudiciële vraag van de Raad van State.

Het Hof van Justitie is van mening dat de nationale rechtscolleges alle de elementen in aanmerking nemen moeten.

Het Hof preciseert dat het niet specifiek in het geval van de analyse van het verzoekschrift tegen de overdrachtsbeslissing (bijlage 26quater) moet gebeuren als een ander rechtsmiddel deze mogelijkheid biedt.

Maar geeft het Hof twee belangen negatieve waarborgen:

- De verzoeker moet niet van zijn vrijheid beroofd om deze rechtsmiddel in te dienen
 - De tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit moet niet imminent zijn om deze rechtsmiddel in te dienen
- De analyse van de Belgische recht toont aan dat deze rechtsmiddel niet bestaat.

Immers in geval van een negatieve beslissing onder de vorm van een bijlage 26quater heeft de vreemdeling alleen maar de mogelijkheid om een verzoekschrift in annulatie (eventueel met een schorsing aanvraag) in te dienen.

Een andere mogelijkheid is geopend (een UDN-procedure) maar alleen maar als de vreemdeling van diens vrijheid beroofd is en dat de tenuitvoerlegging van de overdrachtsbeslissing imminent is.

Deze procedure valt bijgevolg niet in de waarborgen van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Bijgevolg moet het Raad met alle de elementen rekening te houden in het geval van deze procedure

In casu, is DVZ van mening dat er geen risico zou hebben voor de verzoekster in geval van terugkeer naar Roemenië.

DVZ begint een descriptie van het parcours van de verzoeker, en beschrijving van de verschillende administratiestappen te maken.

België heeft overname aan Roemenië en Bulgarije aangevraagd.

Bulgarije heeft de aanvraag geweigerd zoals Roemenië in eerste instanties.

Na een revisie aanvraag heeft Roemenië zijn dossier geaccepteerd.

DVZ gaat verder en maakt een samenvatting van de problemen van de verzoeker.

Tijdens zij verhoor heeft de verzoeker uitgelegd dat :

“Zowel in Bulgarije als in Roemenië werden we verplicht om vingerafdrukken te geven. We hebben hen uitgelegd dat we er niet gingen blijven. Als we geen vingerafdrukken gaven dan sloegen ze ons.

Waarom werd u vrijgelaten in Roemenië en Bulgarije?

Dat weet ik niet. We werden allemaal vrijgelaten.

Welke identiteitsgegevens gebruikte u?

De mijne. In Roemenië en in Bulgarije.

En uw leeftijd?

16 jaar. In Roemenië en in Bulgarije. ”

Verder heeft de verzoeker ook uitgelegd dat :

“In Roemenië kregen we ten eerste geen eten, of ik bedoel te weinig qua hoeveelheid. En ook andere noodzakelijkheden ontbraken: douche, wc, een deken, een bed. We werden er niet als mensen maar als beesten behandeld. En er was geen medische dienstverlening in geval van nood. En er was een probleem qua tolken. Het was moeilijk om een tolk te verkrijgen.

En voor Bulgarije gelden dezelfde zaken. Maar daar is het nog erger.

Was u persoonlijk in één van beide landen betrokken bij incidenten?

In Bulgarije werd ik meer dan eens erg zwaar geslagen bij het proberen oversteken aan de grens. En in het GOC kreeg ik slaag van Arabieren. En we konden daar helemaal niets van zeggen tegen de bewakers want we hadden te veel schrik van hen.

De mensen die je sloegen waren zij volwassen of minderjarig?

Ze zeiden dat ze minderjarig waren maar ze waren veel te oud. ”

De verklaringen van de verzoeker zijn helaas erg duidelijk: hij was slachtoffer van onmenselijke daden en slachtoffer van slagen.

Na het administratieve parcours van de verzoeker is DVZ van mening dat de verzoeker geforceerd was om zijn vingerafdrukken te geven niet tegenstrijdig met het Europese stelsel.

Het moet opgemerkt worden dat DVZ manifeste appreciatiefout begaat in de lezing van de verklaringen van de verzoeker.

Immers heeft hij duidelijk uitgelegd dat hij geslaagd was in Roemenië en in Bulgarije toen hij zijn vingerafdrukken moest geven.

In dergelijke omstandigheden is het duidelijk dat de verzoeker onderworpen aan onmenselijke daden in de zin van artikel 3 EVRM en 4 van de Handvest.

DVZ heeft bijgevolg manifeste appreciatiefouten gepleegd.

Het bestuur bespreekt dan de verklaringen van de verzoeker.

Het is verweten aan de verzoeker om geen bewijs van zijn verklaringen te hebben.

Dergelijke opmerkingen kunnen alleen maar verbazen.

Immers hoe kan de verzoeker bewijsmateriaal hebben over de slechte behandelingen hebben ? DVZ vergeet de context van deze behandelingen.

Immers werden deze behandelingen het feit van de nationale overheden en het zou totaal onmogelijk zijn om opname ervan te hebben.

Meer moet het herhaald worden dat de verklaringen altijd in eerste rij geanalyseerd worden in het kader van een asielprocedure en dan de eventuele documenten.

In het geval van de verzoeker moet het onderlijnen worden dat de verklaringen van de verzoeker duidelijk was.

Het interview was erg kort bij DVZ maar de verzoeker kon verschillende belangrijke elementen geven over de situatie.

Rekening houdend met een dergelijke situatie moet het vastgesteld worden dat DVZ de zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft.

Die feit is ernstiger dat onafhankelijke bronnen dergelijke situatie kan bevestigen (zie onder).

In dergelijke omstandigheden moet DVZ zijn beslissing bijzonder motiveren :

“ 3.3. Le Conseil observe ensuite que l'acte attaqué relève que « les déclarations du requérant ne sont corroborées par aucun élément de preuve ». Le Conseil remarque que s'il est exact que le requérant n'a apporté aucun élément de preuve pour appuyer ses déclarations, il n'en demeure pas moins qu'il a fait valoir, à tort ou à raison, dans le questionnaire du 26 juin 2015 précité, avoir subi personnellement des faits contraires, selon lui, au prescrit de l'article 3 de la CEDH. Le Conseil relève en outre, à la lecture des sources versées par la partie défenderesse au dossier administratif et plus particulièrement du rapport « Dublin II Regulation national report », que celui-ci confirme qu'il existe des sérieux problèmes d'accès à la nourriture pour les demandeurs d'asile en Roumanie. Dans un tel contexte, le Conseil considère que le simple constat de l'absence d'élément de preuve des faits que le requérant dit avoir subi en Roumanie sans investigation plus approfondie auprès du requérant à la faveur notamment de son audition du 26 juin 2015, ne permet pas de s'assurer de l'absence de tout risque au regard de l'article 3 de la CEDH. » (CCE : n°159 558 du 7 janvier 2016)

Of

«3.3.2.3. En l'espèce, le Conseil observe, à la lecture du dossier administratif, qu'à l'occasion de son « Interview Dublin » le 30 juillet 2013, la partie requérante a relaté à la partie défenderesse que « Les

gens qui m'ont fait voyagé (sic) de Roumanie a (sic) ici m'ont mise dans la prostitution et dans le trafic de stupéfiants. J'ai des douleurs dans la poitrine et dans le bas ventre » et qu'à la question « Avez-vous des raisons relatives aux conditions d'accueil ou de traitement qui justifieraient votre opposition à votre transfert dans l'Etat membre responsable de votre demande d'asile (...) ? », la requérante a répondu « Je crains d'être rapatriée de force vers le Rwanda. Je risque de me retrouver (sic) avec des trafiquants qui m'ont fait voyagé (sic) jusqu'ici. Ils ont tué une camerounaise qui faisait le voyage avec nous. ». Par ailleurs, par un courrier daté du 6 août 2013, le conseil de la partie requérante a réitéré auprès de la partie défenderesse, la crainte de celle-ci d'être renvoyée en Roumanie après avoir été obligée de s'y prostituer pendant deux mois. Enfin, par un autre courrier daté également du 6 août 2013, le conseil de la partie requérante a insisté, de manière circonstanciée, sur les conditions particulièrement difficiles, voire dramatiques, dans lesquelles la partie requérante avait vécu en Roumanie et sur les problèmes qu'elle avait rencontrés dans le cadre de l'examen de sa demande d'asile, renvoyant à des extraits de rapports d'organisations non gouvernementales, annexés audit courrier, pointant de multiples failles dans la prise en charge des demandeurs d'asile et des victimes de la traite des êtres humains.

Dès lors, au regard de la teneur des déclarations de la partie requérante et des rapports précités, il appert que la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle, se contentant d'une motivation générale sans adéquation suffisante avec les arguments avancés par la partie requérante en vue de faire obstacle à son éloignement vers la Roumanie. Ainsi, comme le relève la partie requérante en termes de requête, il apparaît que la partie défenderesse n'a pas pris en considération tous les éléments qu'elle a portés à sa connaissance et qu'il n'est pas davantage permis de comprendre ce qui permet à la partie défenderesse d'affirmer, in specie, que la Roumanie dispose d'un système judiciaire performant. » (CCE n°108 638 du 28 août 2013).

Rekening houdend met de situatie van de verzoeker en de informatie mag DVZ geen algemeen motivering van de beslissing maken, maar moet bijzonder motiveren.

Deze schendingen vormen eveneens een overtreding van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 over de formele motivatie van de administratieve handelingen.

Die feit is ernstiger dat DVZ erkent, op pagina 4 §3, dat zijn informatie de verklaringen van de verzoeker bevestigt.

Het feit dat de verzoeker een pleit zou kunnen inleiden doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Immers komt deze mechanisme te laat onder en de verzoeker zou aan onmenselijke daden exposeert worden.

De bestreden beslissing moet geschorst en vernietigd worden.

Die feit is ernstiger dat de verzoeker een medisch attest aan deze verzoekschrift toevoegt, en het Raad moet deze attest in aanmerking moet nemen conform met de laste rechtspraak van het Hof van Justitie.

Het vervloeit uit deze attest dat de verzoeker verschillende symptomen van een PTSD heeft ontwikkeld.

In dergelijke omstandigheden zou het totaal onmogelijk om de verzoeker naar Roemenië over te maken. Betreffende de situatie in Roemenië, verwijst DVZ naar verschillende algemeen informatie, zoals het feit dat Roemenië lid van Europees Unie en moet de verschillende richtlijnen eerbiedigen, of dat Roemenië lid van de Raad van Europa en dus van de Europese Verdrag van de Rechten van de Mensen.

DVZ verwijst ook naar de laste AIDA verslag over de situatie in Roemenië, die van 2019 gedateerd is.

Betreffende het AIDA verslag moet het onderlijnend worden dat DVZ niet met alle de informatie rekening houdt die erin bevat.

Immers moet het herhalen worden dat de ontwikkelingen van de eerste tak aantonen dat de verzoeker het risico loopt om geen bescherming tegen een verwijdering te hebben in geval van terugkeer in Roemenië.

Er is bijgevolg manifest appreciatiefouten in de lezing van het verslag.

Betreffende de centra moet het onderlijnen worden dat geen informatie is gegeven over waar Mijnheer W. zou huisvest worden in geval van terugkeer in Roemenië.

Echter moet het vaststellen dat verschillende centra overbevolkt zijn en hij loopt het risico om blootgesteld te worden aan onmenselijke behandelingen.

Het verslag spreekt ook over de condities in de centra.

De verschillende centra werden bezocht door verschillende associaties maar ook door de Roemeense Ombudsman.

De huisvesting werden helaas geen voldoende, en de pagina's 97 en 98 van het verslag tonen aan dat de verzoeker het risico loopt om blootgesteld aan onmenselijke behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en 4 van de Handvest.

Er is bijgevolg een nieuwe schending van de zorgvuldigheidsplicht, en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Andere recente informatie tonen ook het risico voor de verzoeker aan om aan onmenselijke behandelingen blootgesteld te worden in geval van terugkeer in Roemenië.

Aldus over de situatie van de erkennend vluchtelingen moet een recente verslag besluiten dat :

« La Roumanie a une expérience récente et relativement restreinte concernant la gestion de la situation des demandeurs d'asile et l'intégration des personnes qui ont obtenu une forme de protection internationale sur son territoire. Au niveau national, les réfugiés constituent un sujet peu abordé dans les débats oubliés et les médias.

En Roumanie, pour obtenir le statut de réfugié, les demandeurs d'asile doivent d'abord accomplir une étape administrative qui comprend l'analyse du dossier personnel et des entretiens individuels. Si la demande d'asile est refusée, ils ont la possibilité de recourir à la démarche judiciaire en vue de l'évaluation de leur situation par les instances habilitées. Durant le processus d'évaluation de leur situation, les demandeurs d'asile sont logés dans les résidences des centres d'accueil et bénéficient d'une aide médicale et d'une allocation mensuelle d'environ 30 euros - un montant insuffisant pour un niveau de vie décent ; ils n'ont pas le droit de travailler. Une fois la forme de protection obtenue, leur statut change. En général l'accès à l'éducation, à l'emploi, au logement ou aux soins de santé correspond aux mêmes droits que pour les citoyens roumains, mais dans leurs cas les démarches aboutissent difficilement. Ils n'ont plus de droit au logement dans les centres pour les réfugiés ni à l'allocation sociale. Ils peuvent bénéficier d'une subvention d'aide au logement pour une durée d'un an et d'une allocation mensuelle, l'équivalent d'un salaire national minimal pour une durée de 6 à 9 mois, mais qui doit être remboursée pendant la première année de travail

(...)

L'éducation constitue également un domaine où les réfugiés rencontrent de nombreux obstacles. Les procédures de reconnaissance des diplômes et des qualifications étrangers sont compliquées, durent longtemps et les conditions s'avèrent difficiles à accomplir pour les ressortissants des pays tiers. Cela a un impact négatif sur l'accès au marché de l'emploi, les personnes plus instruites et plus qualifiées ayant plus de chance de trouver un emploi.

(...) les conséquences des attaques terroristes et d'autres événements récents de ce type en France et dans d'autres pays, les conflits armés en Syrie, etc., ayant dynamisé les discours et les prises de position au niveau européen sur ce sujet, ont eu des échos dans la société roumaine. Selon les résultats du BU, on remarque une progression annuelle des Roumains qui sont d'accord avec les conditions restrictives concernant le séjour des étrangers sur le territoire national : un Roumain sur trois considère que les immigrants pourraient devenir une menace pour la société (Tarnovschi, 2015, p. 31). (...) Mais si l'on compare leurs attitudes à celles des autres Européens, les Roumains se montrent plus réticents dans les relations avec les étrangers ; ils se sentiraient moins à l'aise dans une situation où l'un des collègues de travail serait une personne de couleur qui appartient à une autre religion ou à un autre groupe ethnique, etc. (Commission européenne, 2015).

Bien que l'Europe prévoie des politiques homogènes pour les réfugiés au sein de ses États membres et un cadre juridique en adéquation avec les valeurs au respect des droits de l'homme, on constate la

persistance de différences significatives entre les pays de l'UE concernant leur mise en pratique (UNHCR, 2016a). Cette incohérence est due aux expériences historiques et politiques encore très hétérogènes, même contrastées au niveau européen. Les différences idéologiques, les mécanismes d'intention aux niveaux local et national, le développement économique, la coopération interinstitutionnelle, le rôle des ONG, etc., se traduisent par des modèles d'intégration, des stratégies d'inclusion ou des ressources financières, matérielles et humaines différentes. (...)

En Roumanie, les Stratégies nationales pour l'immigration intègrent les dispositions européennes et font référence au rôle du pays dans la participation à ce type de programmes. L'analyse nationale montre qu'il n'y a pas une véritable perspective concernant l'accueil et les modalités d'inclusion des migrants, focalisée sur des aspects positifs du phénomène et la gestion de la diversité culturelle. En dépit d'un cadre législatif considéré comme parmi les meilleurs en Europe (Voicu et al., 2015, p. 18), les politiques d'intégration ne fonctionnent pas bien en pratique ; l'inclusion des immigrants reste déficitaire bien que le nombre de personnes étrangères en situation régulière sur le territoire roumain soit restreint. Le Baromètre de l'intégration des immigrants indique des scores très bas sur les domaines qui représentent des facteurs clés de l'intégration tels que l'éducation, la planification stratégique, l'accès à la culture et à l'apprentissage de la langue roumaine, ainsi qu'aux services sociaux. Les plans d'actions sont plutôt formels, accentuent les mesures contre l'immigration illégale, mais pas celles qui visent l'intégration des étrangers. De plus, les préoccupations pour les politiques d'intégration de la part des autorités locales, même dans les villes où vivent des immigrants, laissent à désirer (Voicu et al., 2015).

Une autre difficulté liée à la réussite des programmes est, comme l'affirment les représentants du gouvernement (Necula et Mircea, 2009), le nombre insuffisant de ressources humaines formées pour travailler avec cette catégorie de population. »

(Teodorescu Cristina, « On en parle peu, pourtant ils existent : les demandeurs d'asile et les réfugiés en Roumanie », *Pensee plurielle*, 2016/2 (n° 42), p. 67-77. DOI : 10.3917/pp.042.0067. URL : <https://www.caim.info/revue-pensee-plurielle-2016-2-page-67.htm>.

Een verslag van de "Border Violence Monitoring Network" (<https://www.borderviolence.eu/eateizorv/special-reports/>) moet verschillende keren het land citeren.

Het is gesproken van detentie van een jong man die naakt werd ondervraagd door de Roemeense overheden.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing nog de zorgvuldigheidsplicht, door niet met alle de elementen rekening te houden.

De bestreden beslissing moet geschorst en vernietigd.

Rekening houdend met de algemene situatie van het Land, met de verschillende informatie over de onthaalsituatie van de asielzoekers in Roemenië, en met het persoonlijk profiel van de verzoeker (over zijn kwetsbaarheid en zijn verblijf in Roemenië) bestaat een risico van onmenselijke daden, in de zin van artikel 3 E.V.R.M, en 4 van de Handvest voor de verzoekster in geval van terugkeer in Roemenië

De bestreden beslissing moet bijgevolg opgeschort en vernietigd worden.

Voorts vormen deze schendingen eveneens een overtreding van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 over de formele motivatie van de administratieve handelingen.

Immers leggen deze artikelen op dat de motivatie van elke administratieve handeling adequaat, zolang gerechtelijk is dan in feit.

Echter in zoverre het zojuist is uitgewezen dat de beslissing verschillende wettelijke bepalingen schendt, kan zij niet adequaat gemotiveerd worden.

Er is bijgevolg overtreding van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing moet opgeschort en vernietigd worden.

Ernstige en moeilijk herstelbare schade

In geval van terugkeer naar Roemenië zou de verzoeker geconfronteerd aan onmenselijke daden in de zin van artikel 3 EVRM en van artikel 4 van de Europese Handvest.

Immers is het niet duidelijk of de verzoeker toegang tot de procedure zal hebben.

Rekening houdend met zijn statuut is het niet duidelijk of hij toegang zal krijgen tot een huisvesting.

In dergelijke omstandigheden loopt hij het risico om dakloos te worden in geval van terugkeer in Roemenië.

Het constitueert een ernstige en moeilijk herstelbare schade.

Meer moet het ook onderlijnen worden dat de centra totaal ongezond zijn en dat de verzoeker ziek is.

In dergelijke omstandigheden loopt hij het risico om aan onmenselijke daden in de zin van artikel 3 EVRM en 4 van de Handvest geëxposeerd te worden.

Een verwijdering naar Roemenië zou leiden tot een risico van onmenselijke daden voor de verzoeker die zou leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 EVRM.

Bijgevolg is er een risico van ernstige en moeilijk herstelbare schade”

3.1.2. Waar verzoeker in een eerste middelonderdeel aanvoert dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt waarom een termijn van minder dan dertig dagen om het grondgebied te verlaten wordt gegeven zoals voorzien door artikel 74/14, § 1, van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat verzoeker geen blijk geeft van een actueel belang bij deze grief. Artikel 74/14, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat, zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, de betrokken vreemdeling is beschermd tegen een gedwongen verwijdering. Aangezien de termijn van dertig dagen thans ruim is verstreken en er niet blijkt dat verzoeker gedwongen werd verwijderd, werd verzoeker niet gegriefd door het feit dat de bestreden beslissing slechts tien dagen voor vrijwillig vertrek vermeldt. Het eerste onderdeel kan niet tot de vernietiging leiden.

3.1.3. In het tweede middelonderdeel betoogt verzoeker dat de overdracht naar Roemenië aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. *In concreto* betoogt verzoeker dat hij door de autoriteiten werd bedreigd met slagen om zijn vingerafdrukken te geven, dat de sanitaire omstandigheden in Roemenië zeer slecht waren, dat er onvoldoende eten was, en dat hij mishandeld werd door andere vluchtelingen. Verzoeker verwijst naar arresten van de Raad van State uit 2016 en 2013. Verzoeker betoogt dat over deze problematiek dan ook bijzonder moest worden gemotiveerd. Hij verwijst ook naar het laatste AIDA-rapport over Roemenië en wijst er op dat hij mogelijk PTSD heeft. Hij betoogt dat niet werd aangeduid waar verzoeker zich moet aanmelden en dat ook niet met alle relevante informatie uit het AIDA-rapport rekening werd gehouden, zoals de overbevolking in de opvangcentra. Hij citeert verder uit een verslag van Teodorescu Cristina *“On en parle peu, pourtant ils existent: les demandeurs d’asile et les réfugiés en Roumanie. »*). Daarnaast wordt verwezen naar de *« Border Violence Monitoring Network »*.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt

om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met voormeld verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96). Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublin III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342). Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimumniveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251). Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Roemenië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68). Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij beschikken over de materiële mogelijkheid om deze omstandigheden te

gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./ Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. v. Zweden*). Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – Verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten zouden zijn verhinderd om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin III-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren. Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Dublin III-Verordening bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C411/10 en C-493/10, punten 84 en 85). Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van Dublin III-Verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat worden bijgevolg verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die

zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de Dublin III-Verordening, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). *In casu* gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Roemenië en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als terugkeerder in het kader van de Dublin III-Verordening, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij overname door Roemenië.

Vooreerst merkt de Raad op dat de verweerder voorafgaand aan de overdracht aan Roemenië wel degelijk een grondig onderzoek heeft gevoerd naar de conformiteit van deze overdracht met artikel 3 van het EVRM, waarbij tevens rekening werd gehouden met verzoekers verklaringen tijdens zijn Dablingehoor. Verweerder heeft het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aldus beoordeeld aan de hand van verzoekers verklaringen en heeft daarnaast vastgesteld dat UNHCR geen specifieke en negatieve adviezen heeft uitgebracht ten aanzien van de Dublinoverdracht van asielzoekers aan Roemenië. Er kan aldus op het eerste gezicht worden besloten dat de gemachtigde heeft gehandeld in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM en het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10.

Na een herhaling van de hogerstaande principes, werd verzoekers situatie in de bestreden beslissing *in concreto* als volgt beoordeeld:

“Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij verplicht is geweest door de Roemeense autoriteiten om zijn vingerafdrukken af te staan, benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Roemeense autoriteiten.

[...]

De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Roemenië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Roemenië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Roemenië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Roemenië onderwerpt verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Roemenië omdat er naar eigen zeggen werd behandeld als een beest in plaats van een mens. Hieromtrent benadrukken we dat betrokkene de omstandigheden van zijn behandeling niet verder duidde of staaft en dat hij verder ook geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend. Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Roemeense instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties.

Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. De verklaringen van de betrokkene zijn onvoldoende grond om ten opzichte van Roemenië gewag te maken van

dermate structurele of systematische tekortkomingen in het kader van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest.

De betrokkene uitte ook verzet tegen een overdracht aan Bulgarije omdat de situatie er nog erger was dan in Roemenië. Hij maakte ook gewag van mishandeling van de Bulgaarse grenspolitie en van problemen met agressieve medebewoners in het gesloten centrum waar hij verbleef in Bulgarije. We willen hierbij nogmaals op wijzen de Roemeense instanties op 03.03.2021 instemden met ons terugnameverzoek en dat Roemenië dus de verantwoordelijk lidstaat is om het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene te behandelen. Dit wil zeggen dat de betrokkene geenszins dient terug te keren naar Bulgarije en dat de argumenten van de betrokkene tegen een terugkeer naar Bulgarije in deze dus niet van toepassing zijn.

In "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Roemenië (Felicia Nica, "Asylum Information Database – Country Report : Romania" – 2019 update, laatste update op 29.04.2020, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/romania>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt geen melding gemaakt van problemen die personen die in het kader van de Dublin-verordening aan Roemenië worden overgedragen zouden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. (AIDA-rapport p. 55-56). Verzoekers die een verzoek stilzwijgend hebben ingetrokken door naar een andere lidstaat te trekken kunnen indien ze binnen de 9 maanden terugkeren hun oorspronkelijke verzoek verder zetten. Dit wordt niet gezien als een navolgend verzoek (AIDA-rapport p. 55).

De betrokkene stelde dat hij in het centrum waar hij verbleef te weinig eten kreeg en dat de basisbenodigdheden zoals een douche, wc, dekens en een bed ontbraken. We wensen hierbij te stellen dat het AIDA rapport inderdaad bericht over enkele tekortkomingen per opvangcentrum, maar deze bemerkingen zijn echter niet van zulke mate dat zij ons doen besluiten dat er sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3 van Verordening 604/2013. Ook kunnen de elementen die de betrokkene hier aanhaalt volgens ons niet worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De opvangstructuren hebben een totale capaciteit van 900 opvangplaatsen, met een mogelijkheid om uit te breiden tot 1090 opvangplaatsen. Eind 2019 waren slechts 575 van deze 900 plaatsen ingenomen, waardoor er een ruim aanbod is aan opvangplaatsen. Tot nu toe is het dan ook nog nooit voorgevallen dat asielzoekers geen opvang kregen in Roemenië omwille van een tekort aan opvang (p. 95) "Until now it has not happened that asylum seekers were left without accommodation due to a shortage of places in the reception centres."

Het feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van verzoekers voor internationale bescherming in Roemenië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Roemenië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Roemenië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Voor meer informatie over omstandigheden voor verzoekers om internationale bescherming in Roemenië verwijzen we naar het reeds vernoemde AIDA rapport. Hierin wordt geen melding gemaakt van problemen die personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Roemenië worden overgedragen, zouden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 55-56).

Betreffende de verklaring van de betrokkene, dat de toegang tot tolken in Roemenië moeizaam verloopt, wensen we er op te wijzen dat het AIDA rapport inderdaad gewag maakt van tekorten van tolken in bepaalde regionale opvangcentra. We ontkennen niet dat er kritische bemerkingen gemaakt kunnen worden over het gebrek aan voldoende opgeleide tolken voor bepaalde talen, maar deze bemerkingen zijn echter niet van zulke aard dat zij ons doen besluiten dat zij beschouwd kunnen worden als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3 van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde dat er geen medische dienstverlening was in Roemenië in geval van nood. De betrokkene kan volgens ons op geen enkele manier aannemelijk maken aan de hand van concrete bewijzen, dat hij niet op medische verzorging kan rekenen in Roemenië indien dit nodig zou zijn.

Het AIDA rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Roemenië bij wet wordt gewaarborgd. Deze diensten worden aangeboden door de regionale opvangcentra. Het AIDA rapport bericht dat deze toegang adequaat is. (p 104-105) Het gegeven dat de betrokkene al na 1 week zijn opvangcentrum heeft verlaten, kan er toe hebben bijdragen dat de Roemeense bevoegde instanties zijn medische conditie niet verder konden opvolgen. Gelet op het voorgaande kan volgens niet worden besloten dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Roemenië een risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest.

Tijdens het gehoor dd. 29.03.2021 verklaarde de betrokkene geen fysieke problemen te hebben, maar maakte wel gewag van psychologische problemen. Hij gaf aan dat hem werd geadviseerd om met een psycholoog te praten, maar stelde dat hij nog geen afspraak heeft kunnen maken.

De betrokkene bracht tot op heden geen attesten of andere objectieve elementen aan om te doen besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Roemenië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de betrokkene op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Roemenië zal worden opgevangen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Roemenië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Roemenië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Roemenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Waar verzoeker aanvoert dat het AIDA-rapport van 2019 slechts selectief werd gelezen, merkt de Raad op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zeer concreet de passages aanduidt waarop zij zich steunt bij haar oordeel dat er geen systematische tekortkomingen zijn die wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekers vage beweringen van het tegendeel zijn niet van aard deze motivering te weerleggen. Het rapport waaruit verzoeker zelf citeert, commentarieert de situatie van vluchtelingen in Roemenië. Er is sprake van mogelijke tekortkomingen, maar ook dit rapport bevat geen elementen die er op wijzen dat deze tekortkomingen een zodanig systematisch karakter zouden hebben dat er sprake zou zijn van een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling. Met betrekking tot het geweld aan de grenscontrole, motiveert de bestreden beslissing dat verzoeker verklaarde dat hij in Bulgarije werd mishandeld, maar niet in Roemenië. Wat betreft het feit dat hij in Roemenië werd gedwongen zijn vingerafdrukken te geven, motiveert de bestreden beslissing dat het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van de Dublin III -Verordening een verplichting is en dat het feit dat hij werd verplicht of gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet kan worden beschouwd als een onmenselijke behandeling door de Roemeense autoriteiten.

Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT